

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΪΪΛΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

[Μια ανέκδοτη βιογραφία του νεαρού «γόητος» της οθόνης Ρόμπερτ Ταϊύλορ, που έχει ξετρελλάνει όλες τις γυναίκες του Νέου Κόσμου.]

Ο Ρόμπερτ Ταϊύλορ, ο «πολυαγαπημένος» Μπόμπ, είναι σήμερα ο ήθοποιος του Χόλλυγουντ που λαμβάνει τα περισσότερα έρωτικά γράμματα απ' όλους τους άλλους. Φαντασθήτε ότι κάθε εβδομάδα του γράφουν 8 ως 10 χιλιάδες θαυμάστριές του. Κι' εδώ στην πολιτεία κινηματογράφου, όπως θα ξέρετε, ή δημοτικότης ενός ήθοποιου υπολογίζεται μόνο από την έρωτική αλληλογραφία του. Κάθε μήνα, όλες ή μεγάλες κινηματογραφικές εταιρίες ζητούν από τον συμπαθή μίστερ Μπόμπ, τον διευθυντή του ταχυδρομείου του Χόλλυγουντ έναν ακριβή κατάλογο με τον αριθμό των επιστολών που λαμβάνει κάθε «γόης» και κάθε «γόησσα» της οθόνης. Αυτός ο κατάλογος είναι ο έφιαλτης των «αστέρων». Είναι το βαρόμετρο της φήμης τους... 'Επί ένα εξάμηνο λοιπόν τώρα στην πρώτη σειρά έρχεται ο ωραίος και νεαρός Μπόμπ Ταϊύλορ! 'Όλες ή 'Αμερικανίδες έχουν πάθει ένα είδος ομαδικής τρέλλας μαζί του. Το φωτογραφείο της εταιρείας του έχει εκδώσει μέχρι της στιγμής τρία εκατομμύρια φωτογραφίες του που έγιναν αναρπαστές!... Μά, πρέπει να πούμε ότι ο χαριτωμένος Μπόμπ είναι στ' αλήθεια ένα αξιολάτρευτο παιδί. Με δυο λόγια είναι ο τύπος του σημερινού 'Αμερικανού. Φίλαθλος, εύθυμος, πολύ νέος, τολμηρός, θελκτικός, αποφασιστικός και διόλου... ρομαντικός, αντιπροσωπεύει με τον καλύτερο τρόπο την αμερικανική νεολαία. 'Ο Ρόμπερτ Ταϊύλορ έχει πάρει τη θέση του ρομαντικού και υπερευαίσθητου Ραμόν Νοβάρο.

'Ο Μπόμπ είναι νέος, μόλις είκοσιτεσσάρων χρόνων, μά έχει πείρα μεγάλου άνδρος και δεν έχει μεθύσει διόλου από την θριαμβευτική επιτυχία του. Κι' ωστόσο δεν έχει παρά μόνο δυο χρόνια στο Χόλλυγουντ.

Την πρώτη φορά που τον πλησίασα στη βίλλα του για να μάθω τη ζωή του, ο Μπόμπ μ' αποπήρε με το γέλιο του.

— 'Η ζωή μου; Έκανε. Μά τι ενδιαφέρει ή ζωή μου; Τό παρελθόν είναι νεκρό... Τό μέλλον πάλι είναι άοριστο και άγνωστο. Τό παρόν; Αυτό πειά τό ξέρει όλος ο κόσμος. Ξέρω ποιός είσθε, όπως ξέρετε ποιός είμαι. Δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο. Δεν υπάρχουν πολλά μυστήρια στον κόσμο... Δεν είμαι... γκάγκστερ, όπως δεν είσατε γυιός μαχαραγιά. Δεν είναι έτσι; Πρέπει ν' αντικρύζουμε τη ζωή με τον πιο απλό τρόπο...

— 'Εχετε δίκηο... του απάντησα σαστισμένος. Μά ή ιστορία έχει άλλες απαιτήσεις: θέλει χρονολογίες, γεγονότα...

— Καί λίγο μυθιστόρημα; με ειρωνεύθηκε ο άδυσώπητος Μπόμπ. 'Εμπρός λοιπόν! Τι θέλετε να μάθετε; Τη ζωή μου; Θά σάς την διηγηθώ χωρίς υπεκφυγές και χωρίς ψεύτικους εξωραϊσμούς. Είμαι αυτός που είμαι! Καί δεν θά διστάσω να τό φωνάξω σ' όλο τον κόσμο. Είμαι ένας άνθρωπος, ένας νέος 'Αμερικανός: ο Ρόμπερτ Ταϊύλορ!...

Γεννήθηκα εδώ και είκοσιτέσσερα χρόνια στην Νεμπράσκα. 'Ο πατέρας μου ήταν γιατρός. Μά δεν είχε μενάλη πελατεία. Αυτό μου έκανε εντύπωση κι' όταν τελείωσα τις γυμνασιακές μου σπουδές είπα στον πατέρα μου ότι θά δεκαπλασίαζα την πελατεία του.

Θά γινόμουν ένας διάσημος γιατρός. Γράφτηκα λοιπόν στο Πανεπιστήμιο κι' έπεσα με τά μούτρα στη μελέτη. Μά είχα μεγάλη τάξη στη ζωή μου. Είχα ώρισμένες ώρες για τις σπουδές μου, κι' ώρισμένες ώρες για τον άθλητισμό και τη διασκέδαση. 'Ημουν αρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας του Πανεπιστημίου μας κι' αν δεν κατώρθωσα να πάρω τό δίπλωμά μου, έχω να σάς δείξω τρία ωραία κύπελλα.

Σάς μίλησα για τό δίπλωμά μου. 'Ακούστε πώς δεν τό πήρα: Στο τέλος του δευτέρου χρόνου, όπως συνηθίζεται σ' όλα τά Πανεπιστήμια της 'Αμερικής, οργανώσαμε μία θεατρική παράσταση. Σ' αυτήν εγώ είχα τό ρόλο του πρωταγωνιστού. 'Επαιξα τό ρόλο ενός νέου φιλάθλου που τον αγαπούν όλες ή γυναίκες και που αυτός δεν αγαπάει καμιά... Φυσικά δεν είχα καμιά ιδέα από θεατρική τέχνη, ούτε ποτέ μου είχα πατήσει το πόδι μου σέ καμιά δραματική σχολή. 'Ωστόσο φαίνεται πως έπαιξα πολύ καλά, γιατί όχι με χειροκρότησε μ' ένθουσιασμό όλος ο κόσμος, αλλά και γιατί είδα ξαφνικά να παρουσιάζεται μπροστά μου, ποιός νομίζετε; 'Ο κ. Σαμ Γκόλντουϊν, ο βασιλεύς του κινηματογράφου!...

'Ο «τσάρος» του Χόλλυγουντ, όπως τον λένε οί «αστέρες», μου έσφιξε τό χέρι και με τό συνηθισμένο ξηρό ύφος του μου είπε:

— 'Ηρθα να δώ έναν άνεψιό μου!... 'Αντί γι' αυτόν, είδα έσας! Θέλετε να παίξετε στον κινηματογράφο;

— Γιατί όχι; του απάντησα άμέσως γελώντας.

— Θαυμάσια! Έκανε ο συνομιλητής μου. 'Ελάτε να με βρήτε στο Χόλλυγουντ...

Αυτή ή περιπέτεια, όπως καταλαβαίνετε, με άναστάτωσε. Παράτησα τό δίπλωμα του γιατρού κι' όλη τη νύχτα δεν έκανα τίποτε άλλο, παρά να όνειρεύωμαι θριάμβους και εκατομμύρια...

Μά την άλλη ήμέρα, όταν έφθασα στο Χόλλυγουντ, έπεσα από τά σύννεφα! Ούτε ο μίστερ Γκόλντουϊν, ούτε κανείς άλλος μου έκανε λόγο για ένα συμβόλαιο. 'Απλούστατα μου έπρότειναν να παρακολουθήσω ως μαθητής τά μαθήματα της κινηματογραφικής σχολής που είχαν ιδρύσει εκείνο τον καιρό ή «Μέτρο» με 35 δολάρια την εβδομάδα, που μόλις μ' έφθαναν για να ζήσω... 'Η άπογοήτευσίς μου ήταν άπερίγραπτη, μά και τό πείσμα μου ακόμα μεγαλύτερο. Τά είχα παρατήσει όλα για τον κινηματογράφο... 'Ε, λοιπόν, έπρεπε να πετύχω. Ούτε συλλογιζόμουν φυσικά να γυρίσω πίσω!

Με δυο λόγια, οί σκηνοθέται της «Μέτρο» ήθελαν να δουν πρώτα αν αξίζα τίποτε. Δεν μπορούσαν από την πρώτη ή-

μέρα να μου προσφέρουν ένα συμβόλαιο. Γι' αυτό κι' εγώ δέχτηκα την πρότασί τους. Πρέπει δέ τώρα να πιστέψετε ότι δεν ήμουν κακός μαθητής, γιατί ύστερ' από λίγους μήνες μου έδωσαν τον πρώτο ρόλο μου. 'Επειτα μ' έβαλαν και υπέγραφα ένα συμβόλαιο και σήμερα με ώρισαν για «παρτεναίρ» της Γκρέτα Γκάρμπο... — Αυτό θά πη θρίαμβος; φώναξα ολόχαρος.

— Δεν ξέρω τί είναι... έκανε σεμνά, ο χαριτωμένος Μπόμπ. Κάνω ό,τι μπορώ με κέφι και με αγάπη... Με τη Γκρέτα Γκάρμπο θά γυρίσουμε μία υπερπαραγωγή: την «Κυρία με τας Καμελίας»... 'Εγώ έχω τό ρόλο του 'Αρμάν Ντυβάλ. Μά πρέπει να σάς πω πως όλο τό έργο έχει ξαλαφρωθή από όλους τους άνυπόφορους ρομαντισμούς του...

Κι' ο Μπόμπ Ταϊύλορ έ-

'Ο Ρόμπερτ Ταϊύλορ

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύτυχως που ο Ζάκ είχε αυτή την ώρα σκοπός, είπε κάποιος απ' αυτούς. "Ετσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.

— Πότε θα περάσουμε από το μέρος που έχουμε συμφωνήσει να πετάξουμε τα σακκιά με το χασίς στη θάλασσα;

— Σ' ένα τέταρτο της ώρας. Θα δούμε εκεί ένα μικρό φως κόκκινο.

Η λάμψη του φαναριού πλησίαζε. Ο Μέλντον διέκρινε τους ναύτες μέσ' απ' το πανί του σακκιού. "Ενας απ' αυτούς έσκυψε πάνω απ' το σακκί όπου ήταν αυτός κλεισμένος.

— Αυτό το σακκί δεν είναι καλά κλεισμένο, μουρμούρισε. Καί, παίρνοντας ένα σκονί, έδεσε γερά το σακκί στο άπάνω μέρος. "Επειτα θέλησε να το σηκώσει.

— Είναι πολύ βαρύ, είπε. Βοηθήστε με...

"Ετσι πήραν τον Μέλντον και τον απόθεσαν στη γέφυρα. Άναρωτιόταν τώρα με αγωνία τι θα τον έκαναν; Θα τον κατέβαζαν τάχα σε καμιά βάρκα αιγυπτιακή;

Οι ναύτες εν τω μεταξύ είχαν ξανακατέβει στο κύτος για να πάρουν και τ' άλλα σακκιά. Ξαναγύρισαν αλαφροπατώντας κι' ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:

— Να το κόκκινο φως! "Εφτασε η στιγμή...

Κι' άμέσως άρπαξαν το σακκί, όπου βρισκόταν ο Μέλντον και το πέταξαν επάνω απ' την κουπαστή.

Ο δυστυχισμένος έπεσε στο νερό σαν μολυβένιος όγκος, κλεισμένος για καλά στο σακκί του. Λίγο έλειψε να βγάλει μια κραυγή... Μά το νερό έφραξε το στόμα του... Θα πέθαινε τάχα; Μια μόνο έλπίδα σωτηρίας του έμενε... Να μπορέσει να βάλει το χέρι του στην τσέπη του, να βγάλει το σουγιά του κι' έπειτα να κατορθώσει να τον άνοιξη.

Με μια απελπισμένη προσπάθεια, κατέβασε το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του... Δεν χρειάστηκε κατόπιν περισσότερο από μια στιγμή για να βγάλει το σουγιά του και να τον άνοιξη...

Η άναπνοή του κοβόταν... Πνιγόταν... Μά η λεπίδα του σουγιά ξέσκισε τη φυλακή του... Και άμέσως με φόρα άνέθηκε στην επιφάνεια...

Είδε τότε μια βάρκα που πλησίαζε... Ήταν η βάρκα των λαθρεμπόρων, πουρχόντανε να παραλάβουν το χασίς. Ο Μέλντον, μισοπεθαμένος, κολύπησε ως την άραβική όχθη όπου έπεσε λιπόθυμος...

Την άλλη μέρα προχώρησε στην έρημο, βάδισε πεθαίνοντας της δίψας και της πείνας, κι' έφτασε τέλος εδώ, όπου μπόρεσε να έρρασθαι, άσφαλής πειά από την άγγλική δικαιοσύνη, μά χωρίς έλπίδα ότι θα ξαναϊδή ποτέ την πατρίδα του.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ούτε τριάντα χρονών, είπε τελειώνοντας ο πρόξενος. Καί φαίνεται για πενήντα, δεν είν' έτσι; Μέσα σ' έξη μήνες υπέφερε όσα δεν υποφέρουν οι άλλοι μέσα σε είκοσι χρόνια...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙ'ΥΛΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

πρόσθεσε:

— Αυτή είναι όλη η ζωή μου... Μια ζωή χωρίς σημασία και χωρίς έρωτα...

— Καί τα άναριθμητά γράμματα που λαμβάνετε κάθε ή-μέρα; τον ρώτησα κατάπληκτος.

— "Ε, βέβαια! Έκανε γελώντας. Μά συγκινούν, μ' ένθουσιάζουν! Είναι ωραίο να έχω κανείς τόσες πολλές θαυμάστριες! Ωστόσο, έγω θα προτιμούσα να έχω μια μόνο! Γιατί, μά την αλήθεια δεν μπορώ να διαλέξω καμιά. Είναι όλες τους αξιολάτρευτες! "Ετσι ζω μόνος, χωρίς έρωτα...

— "Αν είναι δυνατόν! φώναξα κατάπληκτος.

— Μά τα έφήμερα ειδύλλια δεν λογαριάζονται! Διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. "Εγώ μιλω για την καρδιά... Προς το παρόν λοιπόν είναι... διαθέσιμη! Ζω μόνος, σ' ένα «ράντσο», μακριά από το Χόλλυγουντ και δεν έχω συντροφιά μου παρά τα κυνηγετικά σκυλιά μου, τ' αλογά μου και τις καρμίνες μου. Είμαι ένας μανιώδης κυνηγός...

— Γυναικών!...

— "Όχι, πουλιών! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ κοκκινίζοντας.

"Όπως σ'ας είπα, δηλαδή ο Μπόμπ έχει όλη την άφέλεια ενός νεαρού Άμερικανού, κατάρτος σκέψεις κι' άγνές ιδέες.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

— Θυμάσαι την έσπερίδα των Μπερτιέ; Ήταν μια από τις πιο εύθυμες γιορτές του Παρισιού... "Εκείνο το βράδυ λοιπόν θέλησα να εκπλήξω τους φίλους μου και... μεταμφιεσθήκα σ' έναν άλλο! Φόρεσα μια ξανθιά περρούκα, έβαψα το πρόσωπό μου με μια σοφή τέχνη, σαν ζωγράφος που είμαι, φόρεσα ένα κομψό φράκο, άλλαξα λίγο τη φωνή μου και μια και δυο τράθηξα για την έσπερίδα των Μπερτιέ... "Ημουν άγνωριστος! Καί μπορείς να φαντασθής πόσο διασκεδάζα όταν ξαφνικά, δίχως να το ξέρω, βρέθηκα μπροστά στη Λιλιάνα. Ο διάβολος τότε μ' έβαλε να παίξω μαζί της, έτσι, για να γελάσω, για να την κοροϊδέψω. Μά ύστερα από τον δεύτερο χορό, τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Ήταν τόσο παράξενο να βλέπω τη Λιλιάνα έρωτευμένη κι' έτοιμη για κάθε τρέλλα! "Επειτα η σαμπάνια άποτελείωσε την καταστροφή. Την άλλη μέρα; Την άλλη μέρα ξέσπασε το δράμα. "Όταν ξεμέθυσσα πειά είδα καθαρά πως δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Μπορείς να φαντασθής το θυμό και την απελπισία της Λιλιάνας αν της έλεγα την αλήθεια. Δεν τόλμησα λοιπόν να πω τίποτε κι' άφησα να λησμονηθί σιγά-σιγά αυτή η ιστορία. Μά, καθώς βλέπεις, αντί να ξεχασθί, φούντωσε περισσότερο! Κι' έπειτα φάνηκα άνανδρος... "Αρχισα να της γράφω... Τι να κάνω λοιπόν τώρα; Τι να κάνω;

— Να πής την αλήθεια, που να πάρη η όργη! φώναξα ξεαλλος. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθής. "Επειτα, στο κάτω-κάτω της γραφής, έσένα αγαπάει!

— "Όχι! στέναξε ο Λουσιέν. Η Λιλιάνα αγαπάει έναν άλλο... τον άλλο! Καί θα μου κρατούσε κάκια σ' όλη της τη ζωή, αν τον ξεφάνιζα αυτόν τον άλλο από το πρόσωπο της γής. Θα με μισούσε σαν να τον είχα δολοφονήσει!...

Κι' ο Λουσιέν έσκυψε το κεφάλι, άπαρηγόρητος. Είχε δίκιο! Δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να πάη να κλειστή σ' ένα φρενοκομείο.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

μπροστά του ολόκληρη, ολοζώντανη, πραγματική, και του μιλούσε όπως πρώτα. Για μια στιγμή ο νέος πήγε να χάσει το λογικό του, μά στο τέλος κατάλαβε και πείσθηκε σ' εκείνο που έβλεπαν τα μάτια του... Καί η δύο εκείνες σκιές, που τον είχαν τρομάξει, λίγες στιγμές πριν, ήσαν κι' αυτές δυο σκιές ανθρώπων. Είχαν έλθει, οι άθλιοι, εκεί για να ξεθάψουν τον νεκρό της Φανσέττας και να της κλέψουν το δαχτυλίδι που φορούσε στα χέρια της. Μά δεν μπόρεσαν να της πάρουν τίποτε, γιατί καθώς πήγαν να της κόψουν το δάχτυλο και να της πάρουν το δαχτυλίδι, εκείνη ξύπνησε. Η Φανσέττα που είχε κατά λάθος ταφή ζωντανή, είχε πάθει νεκροφάνεια, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια φωνή και ξέφυγε απ' τα χέρια τους.

Η άνιερη εκείνη άπόπειρα της κλοπής την είχε σώσει από τον θάνατο...

ROBERT GOELUS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟ-ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

— Ναί.

— Σίγουρα;

— Ναί... ναί...

— "Ασε με τώρα, Ζαννέτα, πήγαινε να παίξεις...

Δεν τολμούσε πειά ν' άνοιξη τα μάτια. Τον έφόβιζαν τα σκοτάδια που τον εκύκλωναν.

— Πήγαινε... Μή με κυττάς πειά... Πήγαινε γρήγορα να παίξεις... Μή ξεχάσης να το δώσης της μαμάς σου να το διαβάση...

Αυτή ώπισθοδρομώσε σιγά-σιγά. Σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε με κάποια έπιμονή:

— Μά έσύ δεν θα της το πής καλύτερα;

"Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια ή φωνή του είχε γίνει άδυνατη:

— Ναί, ναί... μά πέσ' της το έσύ, αν δεν είμαι έγώ εδώ... ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

HENRI BARBUSSE